

שלא ללוש עיסה בחלב (יורה דעה סימן צ"א)

רמ"א (אורח חיים סימן תצ"ד סעיף א)
 נוהגין בכמה מקומות לאכול מאכלי חלב ביום ראשון של שבועות.
 נוראה לי הטעם שהוא כמו השני תבשילין שלוקחין בליל פסח -- זכר לפסח
 וזכר לחגיגה. כן אוכלים מאכל חלב ואחר-כך מאכל בשר. וצריכין להביא עמהם שני
 לחם על השלחן שהוא במקום המזבח. ויש בזה זכרון לשני הלחם שהיו מקריבין ביום
 הביכורים.

מגן אברהם (שם סי"ט) = משנה ברורה (סי"ט טו)
שני לחם. דאסור לאכול בשר וחלב המלחם אחד.
 ונהגו לאפות לחם אחד עם המאה דאז בודאי יצרך להביא לחם אחד לאכול

עם בשר.
 ויזוהר אז להסיק את התנור יפה בין לחם לחם. וגם צריך מרקה חדשה דלא
 כמקצת הנשים שמחפכין אותה על צד השני דהא בלוע מעבר אל עבר משמנונית.

פסחים דף ל"ג ע"א
 תניא: אין לשין את העיסה בחלב וכל ימות השנה שלא יאכל בשר עמה --
 פרש"י. ואסלש, כל הפת אסורה מפני הרגל עבירה.
 אמר רבינא: כעין תורא שרי נמעט כעין שור מותר ללוש בחלב דאכל ליה מייד.

בבת אחת ולא משהי ליה דלנישי שוילוש בחלב -- פרש"י.
הרשב"א (תורת הבית הקצר בית ג שער ד = עמוד 172) כתב וז"ל, אם שינה
 בצורת הפת ועשה כעכין קטנים כעין השור, מותרת שהרואה יודע שלא שינו צורתו אלא
 להיכרא בעלמא וישאל ואימרו לו.

מהרא"י (=מורנו הרב ר"ב [ישראל] איסרליון, בעל תרומת הדשן, המאה ה-
 15; בהגהותיו על שערי דורה סימן ס ס"ק א = דף נו ע"ב) כתב וז"ל, פירש הרב אלפס
 ורמב"ם שעשה שינוי בצורות הפת. ורש"י פירש שהפת קטן.
 ונראה דהני תרי פירושים אליבא דהלכתא מסקינן, דתרווייהו סברות יפות הן.

בפרי מגדים (שי"ד אות א) כתב וז"ל, מה הוא דבר מועט? בשלחן ערוך משמע
 כדי אכילה בבת אחת.
 אמנם בתורת החטאת (כלל ס דין ב) כתב דכל ליומיה הוזה דבר מועט. וכן

משמע בלבוש (סעיף א) דכל שאוכל ביום ולא ישאר למחרתו -- לא ישכח.
 [לפי זה אסור ללוש אפילו מעט פת בחלב ולהפיקאה, דסוף סוף שמה

ישכח.]

בחכמת אדם (כלל נ אות ג) כתב וז"ל, אפילו אם נתפרסם בעיר שכל הלחם
 נילוש בחלב, מכל מקום אסור משום אורחים הבאים לשם. [נאף על סמך הודעה אסור,
 דחיישינן שמא ישכח מלהודיע כמו דחיישינן כאיני מנשה שינוי שמה ישכח ריאכל בבשר -- חוות

דעת: עמוד תקנ"ג ביד"ד מהזוהר מכוון ידועים.]

יש אומרים דסימן מהני.
 ומה שאין דרך לאוכלו רק לקינוח או עם משקה -- מותר. ולא חיישינן שיאכלנו
 אחר שאכל בשר או גבינה דכולי האי לא חיישינן.

בחות דעת (עמוד תקבג ביו"ד מהדורת מכון ירושלים) כתב ז"ל, וגם השינוי
אינו מועיל רק כשישנה בשעת אפייה, דלא היה עליו איסור כלל.
אבל לעשות שינוי אחר שכבר נאסר אינו מועיל. וכן לחלקו להרבה מי אדם
שיגיע לכל אחד דבר מתעט אסור, כיון שכבר נאסר ונעשה נבילה.
[אולם בחכמת אדם (ככלל נ אות ה) כתב שבמקום הפסד מרובה יש לסמוך
לחלק את הפת לבתים הרבה, או שיעשה סימן בכל כיכר וכיכר.]

סימן צו סעיף ג

פת שאפאו עם הצלי ודגים שצלאן בתנור אחד עם הבשר -- אסור לאוכלם
בחלב. הי מילי בתנור קטן. אבל בתנור גדול המחזיק שנים עשר עשרונים ופיו פתוח
-- מותר. ואם הצלי מכוסה וכן פשטיד"א שמכוסה הנקב שבו -- מותר אפילו בתנור צר.

הגה: עיין בסימן קח כיצד נהגין.

י"ב עשרונים: כל עשרון הוא שיעור חלה, מ"ג ביצים וחומש ביצה (י"ש"ד).

$$12 \times 43.2 = 518.4 \text{ "eggs"}$$

According to **R. Avraham Hayyim Noe**, 1 "egg" = 45 cc

$$518.4 \times 45 = 23,333 \text{ cc} = 23.33 \text{ liters} = 1,400 \text{ cubic inches}$$

(1 cubic foot = 1,728 cubic inches)

According to the **Chazon Ish**, 1 "egg" = 100 cc

$$518.4 \times 100 = 51,840 \text{ cc} = 51.84 \text{ liters} = 3,110 \text{ cubic inches}$$

כיצד נהגין. זה לשון הרמ"א בסימן קח:

נוהגין להחמיר לכתחילה אפילו בתנור גדול. ובדיעבד להקל אפילו בתנור קטן.
ואם אפה פת עם בשר, אסור לאוכלו עם חלב אם יש לו פת אחר.
וכן אם גוי אפה פת עם איסור, אסור לקנות אותו פת אם יש לו פת אחר דכל
זה מיקרי לכתחילה.
אבל אם אין לו פת אחר בריות, מותר בשניהם, דזה מיקרי לענין זה דיעבד.
ובדיעבד אין להחמיר אפילו אם התנור סתום לגמרי ואינו פתוח למעלה.